

MATELOTUL MISTEROS

SUB STEAGUL NEGRU: AVENTURILE PIRATULUI MORGAN

SOUS LE PAVILION NOIR: AVENTURES DE MORGAN LE PIRATE

NR. 4

****

MATELOTUL MISTERIOS[1]

V.1.0

Traducere din franceză Aurel Lupăstean

După original, editura: A. Eichler, édit, impr., Paris.

În anul 1907 German publisher Verlag Moderner Lektüre began a successful run of 240 original stories of Morgan's adeventure. These were translated by Eichler into French

[1] LE MATELOT MYSTÉRIUX.

Jurământul de răzbunare al unei surori

Pe apele mării Antilelor răsunau răcnete sălbatice. La orizont se observa o corabie, care trebuie s-o fi luat la fugă încă de la începutul luptei, şi se îndepărta cu toate pânzele desfăşurate. Însă vuietul venea din mijlocul unui nor des de fum stârnit de salve de tun şi descărcări de muschete. Acest nor părea să plutească nemişcat deasupra mării, sub razele arzătoare ale soarelui de amiază.

În sfârşit, mugetul tunurilor a încetat însă fie auzit, şi când o rafală subită de vânt a împrăştiat norul de praf, au apărut două corăbii strâns alăturate şi legate una de alta de cângi. Pe una din ele se desfăşura învălmăşeala unei lupte violente. Această navă purta culorile spaniole. Cealaltă, mai mică, arbora un pavilion negru, a cărui ameninţare simbolică se ondula la înălţimea catargului mare. Aceasta era o corabie de piraţi şi abordase bastimentul spaniol, cu toată apărarea îndârjită a acestuia. O altă corabie, cu care ea navigase împreună, fugise şi acum trebuia să susţină singură lupta. Ici şi colo izbucneau pocnete de pistoale. Săbiile şi cuţitele se izbeau cu clinchete metalice. Securile cădeau cu zgomot scurt. Răsunau ordine şi în mijlocul acestui tămbălău se ridicau gemetele răniţilor şi horcăitul muribunzilor.

— Depuneţi armele! a strigat o voce bărbătească, tinerească şi sonoră. Toată rezistenţa este nefolositoare. Suntem stăpâni pe corabie. Eu sunt Morgan!

Da, acesta era tânărul căpitan de piraţi, suveranul mărilor. Ca un vultur îndrăzneţ ce se aruncă din cuibul său, el pornise în acest atac cu cutezanţa nebunească care-i îi era obişnuită.

S-a bătut ca întotdeauna cu bravura unui erou şi cu dispreţ deplin faţă de moarte. Dar vărsarea sângelui fără rost îi producea dezgust. Sigur pe apropiata victorie, se străduia să oprească măcelul. În acel moment, un tânăr bărbat purtând uniforma spaniolă de căpitan de corabie, a ţâşnit din fumul produs de pulbere şi s-a repezit asupra lui.

— Să te înghită infernul, piratule! a strigat el scrâşnind din dinţi.

Avea în mâini două pistoale încărcate şi era pe punctul de a deschide focul, când deodată din spatele lui Morgan a pornit o împuşcătură. Unul din credincioşii săi trăsese atât de brusc şi

neaşteptat, încât se părea că o făcuse însuşi Morgan.

Glonţul a lovit exact. El a pătruns în inima tânărului spaniol, încât acesta s-a prăbuşit pe punte cu un strigăt înăbuşit. Căderea tânărului ofiţer a oprit dintr-odată rezistenţa spaniolilor supravieţuitori, căci aceasta nu ţinuse până atunci decât datorită elanului şi eforturilor sale. Mateloţii şi-au aruncat armele şi au aşteptat într-o resemnare buimacă ceea ce avea să se întâmple cu ei.

— Căpitane! a strigat unul dintre piraţi încălziţi de luptă şi de triumf, aceştia ne-au dat de lucru rău de tot, şi a arătat cu un gest spre spaniolii dezarmaţi. De această dată, căpitane, trebuie să-i aruncăm peste bord!

— Aşa crezi tu? a răspuns Morgan fără a se întoarce. Mă iei drept josnicul căpitan Flint, care ucide oamenii fără apărare? Nu, aceşti oameni s-au bătut ca nişte curajoşi. Nenorocire aceluia care se va atinge de oameni dezarmaţi! Eu sunt de temut în luptă, dar învinşii au dreptul la cruţare.

Morgan voia să mai adauge câteva cuvinte, când pe puntea impregnată cu sânge a corăbiei spaniole a răsunat un strigăt sfâşietor. O tânără fată de o frumuseţe sculpturală, cu un splendid păr negru despletit, a ieşit disperată de undeva. Ea s-a aruncat în hohote răsunătoare spre locul unde era întins ofiţerul de marină mort şi i-a îmbrăţişat corpul încă cald cu braţele sale suple şi plăcute.

— Vai, Pedro, fratele meu! a strigat ea cu o voce dureroasă şi mişcătoare. Mizerabilii te-au ucis. Ei te-au asasinat! Părinţii noştri sunt morţi, Pedro. Tu erai ultimul meu sprijin, erai totul pentru mine. Vai! Monştrii. Mi-au luat ultimul lucru ce mi-a rămas. Să fie blestemaţi, blestemaţi!

Morgan o privea fix pe nefericită, care arunca aceste vorbe de mânie printr-o violenţă în creştere în disperarea sa.

Deodată fata s-a ridicat. Ochii ei în flăcări au aruncat o privire scurtă şi înfricoşătoare asupra tânărului căpitan şi ameninţându-l cu micul său pumn, a strigat ieşită din fire:

— Asasinule! Iată-ţi opera! Mi-ai luat tot ce am avut. Am rămas singură pe lume, fără protecţie, fără apărare. Te blestem, demonule! S-o sfârşeşti la fel ca şi mine. Înfige-mi fierul tău ucigaş în sân, ca să mă reunesc cu fratele meu mort. Haide, sfârşeşte-o!

Morgan era, s-a mai spus, înfricoşător în luptă. Dar în acel moment rigidele sale trăsături s-au îmblânzit. I se putea citi în ochi mila, de care inima lui compătimitoare era plină pentru

această femeie disperată.

— Te înşeli, seniorita, a replicat Morgan.

Vocea lui mai devreme încă aspră şi metalică, s-a domolit şi a luat intonaţii împăciuitoare.

— Sunt într-adevăr un pirat, care caută prăzi. Dar dumneata nu ştii ceea ce m-a adus pe această cale oribilă. Acesta-i secretul meu. Nu sunt decât răzbunătorul unei insulte nemaipomenite. Fratele ţi-a căzut ca un viteaz într-o luptă dreaptă. Ca un soldat. El va avea onorurile funebre demne de un marinar. Dar noi nu vom ataca niciodată o femeie. Poţi pleca liberă când vei vrea. Nu te voi reţine. Prada pe care o voi găsi pe acest vas mă satisface îndeajuns... Este trist că unicul tău protector a fost ucis. Dar soarta a vrut. Am să văd ce pot face pentru tine.

— Nimic! Nu vreau nimic, infamule! a strigat tânăra disperată. Vrei să-mi faci pomană după ce mi-ai asasinat fratele?... Vai! Fratele meu, dacă aş putea să te răzbun! Pedro, priveşte-mă, spune-mi încă un cuvânt, unul singur!

Sabia ofiţerului de marină era lungită lângă mort. Dintr-o mişcare precisă şi rapidă, tânăra fată, înnebunită de durere, a apucat arma din teacă, şi cu lama scânteind în mână s-a repezit asupra lui Morgan strigând:

— Îmi răzbun fratele!

Căpitanul a rămas nemişcat. Dar camarazii săi vegheau. Braţe viguroase au încurajat pe atacatoare şi cât ai clipi din ochi, arma i-a fost smulsă din micile sale mâini. Însă când piraţii au vrut s-o lege pe tânăra fată, Morgan s-a apropiat repede de grupul lor.

— Lăsaţi-o, a ordonat el cu severitate, n-o atingeţi! Îi înţeleg durerea. Vegheaţi-o până ce vom părăsi corabia, dar nu o atingeţi, căci riscaţi să vă pedepsesc. Mergeţi ca să vedeţi ce este preţios la bord.

Piraţii s-au apucat imediat de activitatea lor obişnuită. Câte unii îi transportau pe corabie pe camarazii lor răniţi. Spaniolii au primit de asemenea îngrijiri de la tovarăşii lor dezarmaţi de către piraţi. Morţii au fost întinşi alături, pentru a li se da drumul în valuri.

Morgan a mai aruncat o privire asupra frumoasei tinere fete, pe car câţiva piraţi mai în vârstă o supravegheau. Nefericita se ţinea palidă şi nemişcată printre gardienii săi. Violenţa patimii sale părea să se fi calmat. Doar ochii îi străluceau de ură. Şi îi urmăreau toate mişcările lui Morgan, demonstrând că viaţa mai stăruia în frumosul ei corp.

Tânărul căpitan a coborât în interiorul corăbiei pentru a

verifica încărcătura. Era o captură care merita osteneala. Piraţii au găsit aici nu numai o mulţime de obiecte de valoare, dar şi mult aur şi argint în bare sau monedă şi un mare număr de pietre preţioase brute, ce proveneau din minele de diamante.

Morgan a cerut să se transporte imediat la bordul corăbiei sale partea cea mai preţioasă a încărcăturii. Diamantele au fost duse în cabina lui, dar n-a luat decât o parte din bani. Într-un dulap din cabină a lăsat doi saci îndesaţi cu dubloni de aur.

Mergând şi venind pe punte, el s-a apropiat de spaniolii dezarmaţi, care asistau într-o tăcere sumbră la prădarea vasului cucerit.

— Cine este această tânără? a întrebat el pe un melancolic spaniol. Ce rol avea această domnişoară pe această corabie? Spune-mi numele său.

Morgan avea un fel de a interoga, în faţa căruia nimeni nu-i putea rezista.

— Tânărul ofiţer care a fost ucis era comandantul vasului, a răspuns spaniolul. Se numea Pedro de Almagro şi frumoasa Ines este sora lui. Ea îl însoţea pentru a se întoarce în Spania. Voia ca acolo să intre într-o mănăstire şi să se roage pentru odihna sufletului părinţilor săi, care au murit nu demult de febră în Costa Rica.

— Într-o mănăstire!… a repetat Morgan. Stai! Încă o întrebare! Această tânără doamnă are venituri pentru a se întreţine?

— Nu, a răspuns bătrânul spaniol, care părea să cunoască bine situaţia fratelui şi a surorii. Părinţii lor erau bogaţi, însă au pierdut totul într-o revoltă indiană. Noi aveam un căpitan, care a murit de febră galbenă, şi tânărul Almagro a preluat comanda. Asta s-a întâmplat atunci când ne-a abordat vasul vostru.

Morgan i-a mai pus încă câteva întrebări şi a aflat că cei ce mai rămăseseră din echipajul spaniol consimţeau să fie duşi cu corabia în portul cel mai apropiat. Timonierul era destul de expert în arta navigaţiei, pentru a conduce bastimentul în Cuba.

Spaniolii nu-şi puteau crede urechilor când Morgan a anunţat că viaţa le era salvată şi le lăsa bătrânul bastiment. Se aşteptau la o moarte violentă, ca răspuns la rezistenţei lor îndârjită. Au apreciat-o ca o măsură dreaptă şi şi-au mărturisit recunoştinţa pentru generozitatea tânărului şef. Singură, frumoasa Ines continua să-l privească pe Morgan cu ochii plini de mânie.

— Seniorita, a spus căpitanul pe un ton serios, însă blând, poţi să-ţi urmezi călătoria până în cel mai apropiat port din Cuba. Bătrânul timonier al acestei corăbii este, mi s-a spus, un om

cinstit. El te va lua sub protecţia sa. Şi întrucât ultimul dintre acei pe care i-ai iubit ţi-a fost luat, vreau ca să mă preocup de viitorul tău. Vei găsi în cabina corăbiei două sacoşe pline cu dubloni de aur. Acestea îţi aparţin şi în acest fel nu vei fi niciodată expusă nevoilor.

— Vrei să mă despăgubeşti cu aur? Îmi oferi aur pentru a plăti viaţa celui pe care l-ai asasinat? Nu vreau nimic ce vine din mâinile tale, blestematule!

Morgan s-a întors în tăcere. Îl durea să-i vadă ochii nefericitei mari deschişi şi fără lacrimi.

La ordinul său cadavrele spaniolilor şi ale piraţilor căzuţi în luptă au fost legate pe nişte scânduri.

La extremităţile acestor coşciuge marinăreşti s-au prins nişte ghiulele de tun. Rămăşiţele tânărului ofiţer au fost învelite cu o pânză de drapel. Ines nu s-a clintit pe timpul cât piraţii dădeau drumul morţilor în valurile mării, unul după altul, trăgând de fiecare dată salve de foc, pentru a le da ultimele onoruri.

Nu mai rămăsese decât un singur mort pe scândura însângerată, tânărul comandant Almagro. Patru piraţi viguroşi au ridicat scândura şi cadavrul, la semnalul dat de Morgan.

Atunci Ines a înaintat fără zgomot. Ea l-a strâns pentru ultima oară pe mort în braţe şi şi-a aplecat frumosul ei cap pe drapelul ce ascundea cadavrul.

— Adio, fratele meu! a murmurat ea. Vreau să trăiesc, însă numai pentru a te răzbuna! Frate, iubitul meu frate, ţi-o jur! Prestez acest jurământ pe cadavrul tău. Mă voi răzbuna pe cel ce te-a ucis!

Apoi, ea s-a retras calmă şi rece. Nici o lacrimă n-a izvorât din ochii săi admirabili când valurile s-au răsturnat peste mort. O jumătate ce ceas mai târziu, piraţii au părăsit corabia spaniolă. Erau pe cale de a desprinde căngile ce-i reţineau, când minunata faţă a nefericitei Ines, acoperită de o paloare mortală, a apărut deasupra bastingajului corăbiei, pe care o părăseau piraţii. Pe puntea corsarului a răsunat dintr-odată, în două reprize, un zgomot înfundat şi metalic. Jos, au căzut două borsete grele. Acesta era aurul pe care Morgan îl lăsase pentru inconsolabila tânără fată.

— Nu vreau argintul tău! a strigat Ines cu un aer rătăcit. Gândeşte-te la mine, căpitane Morgan! Gândeşte-te la disperarea mea şi la răzbunare!

Căpitanul n-a spus nimic la acest incident, căci el se găsea la răniţii din interiorul corăbiei sale. Când, la mai multe ore după

asta, a revenit pe punte, piraţii împărţiseră pe fugă banii între ei şi nimeni n-a avut chef să se mândrească cu asta faţă de căpitan.

Corabia spaniolă dispăruse de multă vreme la orizont.

O corabie înfiorătoare

Se scurseseră luni de zile pline de aventuri şi primejdii şi Morgan uitase în acest timp de Ines.

Cutezătorul pirat găsise neocupată insula Tortuga, de pe coasta de nord-vest a Cubei, pentru a-şi stabili aici cartierul general. Nici o corabie străină nu risca să intre în această mare bogată în stânci. Morgan domnea aici ca un rege în regatul său. Locuinţele piraţilor se găseau în partea adăpostită a insulei. Acestea erau nişte căsuţe mici, apărate de către tunurile ameninţătoare ale bateriilor, în timp ce mlaştinile şi pădurile virgine foarte dese şi încurcate făceau accesul pe uscat cu totul imposibil. Tânărul căpitan poseda deja multe nave, veliere elegante, alese cu grijă dintre capturile sale, care formau o flotă uşoară şi de temut. Astăzi ele tăiau marea aici, mâine aiurea. Erau comandate de către tovarăşii cei mai credincioşi şi îndrăzneţi ai căpitanului, care reuşeau să îndeplinească cele mai primejdioase fapte, demne de Morgan.

Unul din aceste mlădioase veliere purta denumirea de „Vrăjitorul”. Bătrânul Pieter, vechiul pilot al lui Morgan, îi era căpitan şi cocheta navă făcuse deja mai multe capturi.

Fireşte, piraţii deveniseră mult mai numeroşi. Pierderile considerabile suferite în neîncetatele lupte pe care le susţinuseră i-au obligat să facă permanent noi recrutări pentru a-şi completa cadrele. Dar renumele şefului atrăgea mai mulţi decât ar fi fost strict necesari. Astfel că Morgan menţinea în anumite porturi ale coastei oameni de încredere, care din timp în timp angajau pentru el noi echipaje. Nu-i rămânea decât să se îngrijească de a-i alege.

Existau întotdeauna în această epocă, mai mulţi ca oricând, flăcăi avizi de aventuri, bucuroşi să-şi ofere corpul şi sufletul în folosul periculoşilor flibustieri, care le ofereau atât de bune ocazii de a se bate ca dracii, plăcere pe care o preferau înainte de toate.

„Vrăjitorul” avea un mare număr de noi angajaţi la bord. După înfăţişarea exterioară, numeroşi dintre ei trădau că prin vinele lor curgea sânge indian.

Aveau corpurile bronzate şi nervoase, mai adesea cam subţiri, dar de o rezistenţă de necrezut. Metişii, cum se numesc aceşti sânge amestecat, erau foarte stimaţi de către piraţi, pentru că se

arătau, în mod deosebit, îndemânatici în manevrarea pânzelor. Însă ceea ce făcea ca aceşti oameni să fie recruţi de elită, era ura pe care o nutreau împotriva europenilor. Ei îi stimau pe piraţii albi, deoarece erau duşmanii inamicilor lor.

Echipajul lui Pieter se compunea deci în mare parte din aceşti metişi. Printre ei se găsea un băiat, evident foarte tânăr, care nu se distingea de ceilalţi decât că părea încă şi mai închis la culoare şi mai sălbatic decât ei. Era rar când încerca să pronunţe vreun cuvânt.

Acest tânăr băiat, care purta mereu bluze largi de matelot şi pantaloni şi mai evazaţi, fusese în mod neplăcut rănit în vreo luptă.

Avea o un bandaj larg pe frunte, un plasture negru pe ochiul stâng şi un bandaj pe fiecare obraz, care-l desfigurau considerabil. Dacă era întrebat de originea acestor răni, dădea răspunsuri scurte cu o voce răguşită, mormăind nişte lucruri puţin inteligibile despre o ceartă, ori despre un alt incident asemănător. La urma urmelor, el îşi făcea datoria şi chiar metişii nu-i acordau nici o atenţie deosebită.

Pieter, căpitanul corăbiei ce flutura pavilionul lui Morgan, urmând obiceiul, îl învăţa adesea pe acest băiat îndeosebi ca să manevreze velele. Restul echipajului, care, ca să spunem aşa, forma nucleul, se compunea din piraţi bătrâni cu experienţă, pe care Pieter îi păstra ca forţă de luptă.

„Vrăjitorul” era deja de câtva timp la ancoră în portul ascuns din insula Tortuga, pentru a fi supus unor reparaţii. Dar Pieter aspira la noi aventuri. Şi de câte ori putea, părăsea adăpostul portului şi pornea spre largul mării, sperând să recolteze pe acolo, odată în plus, câteva prăzi bogate. Prima noapte a trecut. Pieter a urcat pe punte pentru a-şi face rondul şi a pândi veliere străine.

De-abia se crăpase de zi. Ceaţa se răspândea în aer, în aşa fel încât în jurul său nu se distingeau decât cu greu ceva.

Deodată vechiul pilot al lui Morgan s-a poticnit şi a trebuit să cadă pe un lucru care i s-a părut mai întâi o pânză ce se întindea pe jos. Privind mai de aproape, a descoperit că acesta era de fapt un om care era de cart, şi trebuia trezit imediat.

— Tunete! S-a sfârşit cu totul, a mormăit Pieter cu mânie. E chiar unul din veteranii mei! Şi doarme ca un pârş! Pe deasupra, are un post de încredere, acela de a veghea babordul!… Aşteaptă, leneşule, am să te trezesc eu!

Pieter a ridicat braţul şi i-a dat celui ce presupunea că doarme

o lovitură violentă, aşteptându-se ca piratul ce-i uitase consemnul să sară dintr-odată.

Dar în loc de a se ridica în picioare, omul, sub lovitura lui Pieter, şi-a păstrat poziţia sa, pe jumătate aşezat şi a căzut pe punte, unde a rămas nemişcat. În această împrejurare, Pieter a început să se neliniştească.

— Drace! a mormăit el. Este ciudat! Cel puţin să nu se prefacă, ca să scape de pedeapsă!... Hei! Andre, vino încoace un pic! Vreau să-l trezesc pe Meintjes. Doarme ca o marmotă.

Andre s-a apropiat şi a început la rândul său să-şi zgâlţâie camaradul.

— Căpitane, a făcut el îngrijorat, mi-e teamă ca Meintjes să nu fie mort.

— Nu, nu, a replicat Pieter cuprins de o teamă vagă. Corpul îi este cald! Du-te şi caută un felinar, ca să putem vedea mai distinct.

A fost adus felinarul şi i s-a luminat faţa bătrânului pirat. Acesta era întins, cu ochii pe jumătate deschişi. Pe trăsăturile sale era imprimată o spaimă groaznică, ca şi cum ar fi avut o teamă bruscă şi mortală. Pieter a cerut să fie coborât cât mai iute corpul neînsufleţit în cabină, unde l-a încredinţat spre examinare unui vechi pirat, priceput în arta medicinii.

Corpul viguros şi robust al lui Meintjes a fost dezbrăcat, în timp ce bătrânul lup de mare, medic, s-a asigurat că acesta nu mai era decât un cadavru. Între timp, un examen amănunţit a scos în evidenţă că nu exista nici cea mai mică urmă de rănire.

Meintjes era mort de-a binele. Toate eforturile de a-l readuce la viaţă au fost zadarnice. În dimineaţa aceleiaşi zile a fost legat pe o scândură, acoperit cu pavilionul negru şi i s-a dat drumul în mare, în prezenţa simpatiei sincere a celorlalţi piraţi.

Pieter era morocănos. El aspira la noi confruntări şi această mare pustie nu părea gata să-i ofere ocazia. În noaptea următoare a preluat el însuşi cartul, numit cartul câinelui, care dura de la miezul nopţii până la patru dimineaţa.

Inaccesibil oboselii, el nu înceta să măsoare pasarela cu paşii largi şi fermi ai omului mării, până ce clopotul a anunţat ridicarea gărzii. Atunci s-a îndreptat spre cabină pentru a-şi relua somnul pierdut, şi a fi în stare să se apuce de treabă dimineaţa devreme.

Dormea adânc când s-a bătut în uşa cabinei sale.

— Vino repede, căpitane! a strigat de afară vocea lui Andre. L-am găsit pe Thomas lângă cabestan! Nu mai mişcă şi pare mort.

Pieter sărise deja din culcuş.

S-a îmbrăcat într-o clipită şi a alergat pe punte. Aici i-a găsit pe piraţi grupaţi în jurul unui corp întins pe podea.

— Să fie coborât în cabina mea! a strigat Pieter oamenilor săi. Trebuie examinat imediat. A făcut vreo săritură?

— Nu ştim, căpitane, au răspuns ei.

Lucru ciudat! Ochii îi erau pe jumătate deschişi, având aceeaşi expresie înspăimântată ca cea a lui Meintjes şi pe figură i se imprimase aceeaşi spaimă dureroasă.

Piraţii se priveau tăcuţi. Îi cuprinse o nelinişte mortală. Meseria lor era să înfrunte moartea, s-o primească şi s-o dea. Dar gândul de a muri astfel, într-un colţ, victime ale cine ştie ce forţe misterioase şi ameninţătoare, îi făcea să-i treacă fiorii.

— Acesta-i totuşi sfârşitul lumii!… a strigat Pieter, ştergându-şi sudoarea rece de pe frunte. Camarazi, se ascund aici dedesubt nişte lucruri ciudate! Cele două cazuri se aseamănă ca două picături de apă. Am rămas cu gura căscată.

Nimic nu tulburase odihna pe vas pe timpul nopţii. Nimeni nu observase ceva suspect. Şi dacă bătrânul Thomas murea de moarte violentă, s-ar fi găsit pe el urme de rănire.

Atunci Pieter a avut o idee neobişnuită. S-a gândit la o otravă sau la vreun lucru asemănător şi a ordonat doctorului de la bord să procedeze la o autopsie. Acest pirat fusese în tinereţe ajutor la un bun practician şi poseda cunoştinţe reale, pe care le adăugase şi completase prin experienţă.

El a rămas două ore închis cu cadavrul, apoi s-a prezentat pentru a-şi prezenta raportul căpitanului Pieter.

— N-am găsit nimic, a zis el. Dacă bătrânul Thomas a sucombat din pricina unei otrăvi, ar fi trebuit să aibă urme. Acestea nu există. În situaţia de faţă nu pot deloc să stabilesc cauza morţii. Afacerea devine din ce în ce mai misterioasă.

Spre amiază, cadavrul lui Thomas a fost împins peste bord.

Camarazii lui, mohorâţi şi tăcuţi, au urmărit cu privirea mormântul său marin, în timp ce valurile se rostogoleau peste corpul lui. În după-amiază s-au observat câteva pânze la orizont, dar vânătoarea întreprinsă a rămas fără rezultat.

Pieter a dormit restul serii. Când a apărut noaptea, a reapărut şi a declarat că va veghea până dimineaţa.

El i-a trimis pe toţi metişii în hamacurile lor şi nu i-a lăsat pe punte decât pe piraţii de care era sigur. A vizitat posturile dintr-un sfert de oră într-altul. Când era la pupa, când la prova, la cârmă, sau pe puntea teugei.

Spre miezul nopţii, Pieter s-a apropiat de Andre.

— Ai remarcat ceva care să fie suspect, Andre? l-a întrebat el pe vechiul lui camarad.

— Nu, Pieter, a răspuns piratul. Pe corabie domnea o tăcere adâncă. Deodată am crezut că remarc o umbră mică şi ştearsă, însă m-am înşelat. Când am mers acolo nu era nici o urmă de ceva.

Căpitanul Pieter s-a îndreptat spre pupa. Andre l-a văzut vorbind cu santinela la piciorul bompresului, apoi a revenit încet. A trecut prin faţa catargului velei de foc şi a cabestanului, care l-a ascuns pentru o clipă vederii bătrânului Andre. Acesta i-a mai auzit încă pasul. Deodată, nu s-a auzit nimic. Andre s-a gândit că Pieter se oprise. L-a aşteptat. I s-a părut totuşi că aşteaptă prea mult… Va apărea oare căpitanul? Dar căpitanul n-a apărut deloc! Pe pirat l-a cuprins o îngrijorare ciudată. A pornit înfrigurat înainte, cu toate că datoria îl reţinea la postul său. Pe căpitan nu l-a găsit nici aplecat peste bastingaj privind lung înaintea sa, cu atât mai mult cu cât nu se vedea nici o pânză. De altminteri, totul părea în ordine. Tambuchiul ce conducea în încăperea metişilor era oare bine închis?

Da. Tambuchiul era zăvorât solid. Andre l-a văzut din prima privire. Într-adevăr, luna strălucea din plin. Însă mai încolo, unde catargul velei de foc şi cabestanul aruncau nişte umbre dese, a observat ceva întunecat zăcând pe jos. El s-a grăbit şi a simţit un corp.

— Camarazi! a urlat el, repede, repede încoace. Aduceţi nişte felinare! I s-a întâmplat ceva căpitanului! Este întins aici pe punte.

Unul din piraţi a alergat pe scara cabinei. Acolo erau întotdeauna agăţate felinare aprinse. El s-a întors la iuţeală, agitat, urmat de cea mai mare parte a oamenilor din echipaj.

Cel care zăcea acolo era chiar căpitanul, cu ochii ficşi, pe jumătate deschişi, având pe chip aceeaşi expresie de suferinţă, ca şi ceilalţi doi oameni morţi.

Andre era peste măsură de contrariat.

— Camarazi, a strigat el, vă jur, şi santinelele de la bompres pot să vă confirme, în urmă cu câteva minute căpitanul era sănătos şi bine dispus! Nu l-am pierdut din vedere decât doar o clipă. De îndată ce am remarcat că nu revine, am şi alergat după el. Aici se ascunde un mister înspăimântător. Nu este firesc să se moară aşa!

Exista un mijloc de calmare a spiritelor oamenilor, acela ca bătrânul Andre, în calitatea de secund, să-l succeadă pe Pieter. A

luat deci comanda corăbiei şi a echipajului.

— Ascultaţi, camarazi! s-a adresat el oamenilor care ascultau cu plăcere pe acest marinar plin de experienţă. Ne aflăm în faţa unei enigme. Cei doi camarazi ai noştri şi căpitanul Pieter sunt morţi. Dar voi avea grijă ca aceste întâmplări misterioase să ia sfârşit. Întrucât Morgan nu este cu noi ca să numească un căpitan, voi prelua eu comanda. În timpul nopţii posturile vor fi dublate. Doi oameni vor face de cart împreună. Îndeosebi nu vă lăsaţi surprinşi de somn. Deschideţi bine ochii! De îndată ce corabia lui Morgan va fi la vedere, îl voi informa pe şef de cele întâmplate.

Un matelot ciudat

„Vrăjitorul” naviga în acel moment la nord de marea Antilelor. Străduindu-se să supravegheze şi să sondeze orizontul, echipajul a descoperit o corabie destul de imprudentă ca să navigheze singură şi să fie vânată. Ea a fost repede ajunsă şi s-a predat fără rezistenţă când a fost recunoscut pavilionul negru pe catargul piratului. Andre a acţionat întrutotul după metoda lui Morgan. Ca şi el, a dispreţuit violenţa inutilă şi s-a mulţumit să ia ceea ce era de valoare la bordul corăbiei capturate, lăsând-o liberă apoi să-şi urmeze drumul.

Când a venit noaptea, posturile au fost dublate, aşa cum dăduse ordin bătrânul căpitan instalat provizoriu. Însă mai întâi a ales, în întrepunţile amenajate pentru găzduirea echipajului, câţiva din cei mai siguri mateloţi. Metişii, care manevrau velele demonstraseră mult sânge rece pe timpul atacului şi capturării navei străine, erau deja în hamacuri.

— Spune-mi totuşi, Andre, a întrebat unul dintre piraţii veterani care-l însoţeau pe căpitan, vorbeşte-mi deschis. Presupui pe vreunul? Crezi că vreunul din echipaj e amestecat în aceste morţi misterioase?

— Nu ştiu decât să mă gândesc la aşa ceva, a răspuns Andre bine dispus. Noii recruţi au cu toţii un pic de sânge indian în vine. Dar sunt oameni de încredere, care şi-au dat proba şi sunt sigur că de la moartea lui Meinjes nici unul dintre ei nu a pus piciorul pe punte pe timpul nopţii.

— S-ar putea totuşi ca unul să aibă o ascunzătoare pe undeva şi să coboare în încăpere, a făcu primul marinar. Asta-i cu putinţă şi am să văd, pentru că am să număr oamenii, a replicat Andre cu voce scăzută.

S-au numărat deci metişii. La bord erau vreo douăzeci de corsari. Toţi se aflau în hamacurile lor obosiţi de truda zilei. Unul singur, din cei mai vechi, mai veghea încă.

— Oamenii erau cu toţii în încăpere noaptea trecută? a întrebat Andre pe matelotul bronzat, fixând asupra lui o privire pătrunzătoare.

— Toţi, căpitane, oamenii sunt mulţumiţi când pot dormi şi nu sunt de cart.

Andre a trecut cu însoţitorii săi prin faţa hamacurilor. Pretutindeni se auzeau respiraţii regulate, semn sigur al unui

somn adânc. Cu totul departe, la capătul colţului cel mai retras, era culcat matelotul cu faţa bandajată. Era ghemuit, de parcă s-ar fi adunat în el însuşi.

— Cine este acest om? a întrebat Andre într-o doară pe metisul ce-l însoţea.

— Nu-l cunosc în mod deosebit, a spus acest matelot, care era, ca să spunem aşa, caporalul de marină al metişilor. A venit cu alţii. Agentul l-a acceptat. Se numeşte Zambo. Este un om tăcut, care se ţine deoparte. La urma urmelor, îşi face treaba. Este chiar unul din cei mai dibaci.

Era o noapte minunată. Marea era întinsă ca o oglindă şi corabia se clătina graţios pe ape.

Andre a mers şi el să se odihnească. N-avea nevoie de întreaga energie pentru a doua zi dimineaţa? Într-adevăr, se gândea să scormonească un golf din insula Santo Domingo, în care se aflau adesea corăbii spaniole.

Înainte de a se retrage, a vizitat totuşi posturile, fiecare dintre ele potrivit ordinului său, erau ocupate de câte doi oameni.

Convins că securitatea domnea pretutindeni, n-a întârziat să adoarmă. Dar la miezul nopţii a fost trezit dintr-odată din somn. Pe punte au răsunat strigăte, înjurături şi tropote. Andre n-a avut vreme să pună ceva pe sine. El şi-a apucat pistoalele şi sabia, crezând în vreun atac al corsarilor, favorizaţi de întuneric, şi s-a grăbit să ajungă pe punte.

Părea să se fi dezlănţuit infernul. Andre a cercetat rapid cu privirea spaţiul din jurul bastimentului, foarte vizibil la lumina lunii. Nu exista nici o altă corabie decât „Vrăjitorul”, Nimeni nu-l atacase, dar un mare număr de piraţi se îngrămădeau în acelaşi loc pe punte cu blesteme şi strigăte.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Andre. V-aţi pierdut minţile?

— Pe aici, pe aici! strigau vocile. Căpitane, vino aici! Iată pe cei doi camarazi care erau de gardă împreună. Chiar acum rondul de control a trecut prin faşa lor şi le-a vorbit. Când s-a întors, amândoi erau morţi.

Andre a scăpat sabia din mână şi a simţit părul ridicându-i-se pe cap. Îi cunoştea bine pe cei doi piraţi ce zăceau acolo, nişte băieţi căliţi cu toate intemperiile şi plini de experienţă. Erau întinşi alături şi aveau întipărită pe figură aceeaşi groază înspăimântătoare, ca şi cum ar fi văzut, în momentul când erau loviţi, faţa înfricoşătoare a morţii.

Exclamaţiile începeau să devină tot mai puternice. Piraţii se întreceau în vociferări confuze şi sălbatice.

— Nu vom rămâne multă vreme pe această corabie vrăjită! Duhurile rele sunt obsedate să ne ucidă unii după alţii. Această corabie este blestemată! Trebuie să-i dăm foc şi s-o scufundăm în adânc!

Andre a fost nevoit să-şi pună în joc întreaga autoritate şi dibăcie pentru a restabili ordinea. El a examinat pe cei doi morţi în cabină, aşa cum făcuse cu ceilalţi şi rezultatul a fost acelaşi. Nici aici n-a descoperit vreo rană, ori o urmă de violenţă.

Bătrânul Andre era bărbat îndrăzneţ, care nu se temea nici de moarte, nici de diavol. Dar înaintea acestor nefericiri repetate începea să se simtă cuprins de spaimă.

El a vizitat atent întreaga corabie. Însă oricât de amănunţit a fost examenul, a găsit totul în ordinea cea mai desăvârşită. Uşa ce conducea într-o parte a întrepunţii, unde locuia echipajul era închisă. Se părea într-adevăr că era jocul vreunei puteri monstruoase şi supranaturale.

Andre a dat ordin să se schimbe fără întârziere direcţia de mers a corăbiei. El a pus capul la sud spre Tortuga, în speranţa de a-l întâlni pe Morgan.

Vântul s-a ridicat şi a umflat velele corsarului, care trecea una din corăbiile cele mai rapide ale flotei lui Morgan. Corabia s-a arătat demnă de reputaţie şi în după-amiaza ce a urmat acestei nopţi fatale, piraţii uşuraţi, au văzut apărând coasta Tortugii, insula lor!

— Iată-l acolo pe şeful nostru, au strigat câteva voci, îi vedem corabia!

Inima lui Andre era grea. Nu avea nici un reproş să-şi facă şi totuşi se temea să-şi prezinte raportul către căpitan.

Într-adevăr, tânărul şi cutezătorul şef se reîntorcea. Cu nebuneasca îndrăzneală ce-i era obişnuită, Morgan atacase două corăbii englezeşti în acelaşi timp. Desigur, ieşise învingător. Dar corabia neagră suferise şi grave avarii. Acum se afla în golf pentru a fi reparată de către lucrătorii pe care piraţii îi aduceau să locuiască în insulă.

Tânărul şef a primit pe vechii lui tovarăşi, întrebând cu surprindere unde era căpitanul Pieter. Răspunsul lui Andre a fost povestirea evenimentelor ciudate ce se desfăşuraseră la bordul „Vrăjitorului”.

Morgan asculta acest raport în tăcere. Cutele adânci ce-i crestau fruntea înaltă arătau singure cât îl durea inima pentru pierderea celor cinci oameni.

— Bine, a spus el în sfârşit, cu un calm extraordinar. Nu-ţi fac

reproşuri, Andre. Ai întreprins ce era în puterea ta şi n-ai neglijat nici o măsură de prevedere. Nu vom schimba ceea ce s-a executat deja. Dar există aici un secret pe care vreau să-l descopăr. Corabia mea a suferit avarii grave. Vor trebui vreo câteva săptămâni ca să înfrunte din nou marea şi să se bată. În acest timp, voi ridica pavilionul meu pe „Vrăjitorul”, pe care am să-l comand eu însumi.

Andre s-a speriat de acest proiect. Toate superstiţiile lui de marinar bătrân au pus stăpânire pe el, de vreme ce era vorba de siguranţa şefului.

— Căpitane, a strigat el cu tărie, te rog, pentru tot ce-ţi este mai drag, nu face asta! Corabia este vrăjită şi blestemată! Este vizitată de duhuri rele.

— Aceasta o vom vedea, a făcut Morgan drept răspuns.

El s-a întors spre fidelii săi. În câteva cuvinte le-a comunicat ce avea de gând. Această ştire nu le-a pricinuit mai puţină consternare decât surprindere.

— Nu voi forţa pe nimeni să mă urmeze pe bordul acestei corăbii, a continuat Morgan, arătând pe „Vrăjitorul” care se legăna încet pe undele golfului. Cei ce sunt dispuşi să vină cu mine, să înainteze! Cine vrea să mă însoţească pe mine, căpitanul Morgan? Voi întreprinde o croazieră la bordul „Vrăjitorului”.

— Noi toţi! au strigat piraţii cu hotărâre. Nu te vom face să-ţi fie ruşine de noi! Nu te vom abandona, chiar dacă „Vrăjitorul” va avea un echipaj de demoni!

— Voi rămâne de asemenea şi eu pe lângă tine, căpitane, a spus bătrânul Andre, a cărui roşeaţă de ruşine i se întinsese pe faţă.

Ochii lui Morgan străluceau de o bucurie orgolioasă constatând devotamentul oamenilor săi. Această bucurie a mai sporit atunci când echipajul „Vrăjitorului” s-a declarat gata să rămână la bord.

Dar Morgan a alcătuit dintre credincioşii săi un echipaj în întregime nou pentru corabia lui devenită suspectă. N-a păstrat pentru el decât pe metişi împreună cu bătrânul Andrei, cu toate că acesta îi recomandase de mai multe ori să-i debarce în insulă pe aceşti oameni de culoare.

Avea Morgan vreo presupunere pe care n-o exprima încă?

El n-a spus nimic în privinţa asta şi s-a îndreptat la bordul „Vrăjitorului” cu noul echipaj. Oamenii care fuseseră mai înainte pe bord, cu excepţia metişilor, au primit ordin să treacă pe corabia neagră şi să rămână la Tortuga pe timpul reparaţiilor.

Sosit la bordul „Vrăjitorului”, Morgan a găsit mateloţii cu pielea bronzată ocupaţi să strângă velele. El a dat imediat ordin să nu mai continue, ci dimpotrivă, să se pregătească de plecare.

Se lăsa seara când metişii ce coborau greementul, au reluat manevra de plecare.

La ordinul lui Morgan, ei s-au adunat pe puntea teugei de la prova. Câteva clipe după asta, tânărul şef, urmat numai de Andre, a venit să-i treacă în revistă.

Privirea i s-a fixat asupra fiecăruia dintre ei, repede fără îndoială, însă era ca şi cum le-ar fi pătruns în inimă. Ultimul din aceşti oameni era Zambo, acest băiat micuţ şi suplu, cu chipul aproape în întregime ascuns sub bandaje şi plasturi, cu părul tăiat scurt. Se ţinea în picioare în rând, cu corpul încovoiat, cu un aer absent, ca şi cum n-ar fi văzut nimic în jurul său.

În acest moment privirea surescitată a lui Morgan a căzut asupra lui. Tânărul şef de piraţi s-a oprit. Părea că vrea să-i adreseze un cuvânt metisului, dar n-a făcut-o şi s-a întors din călcâie.

— Vom porni în larg, a spus atunci căpitanul Morgan cu un calm glacial. Am luat comanda şi socotesc că vă veţi face datoria. Reîntoarceţi-vă la cabine. Pe timpul nopţii nu veţi face de serviciu.

Mateloţii au dispărut. Piraţii au ridicat ancora şi, uşor şi mândru ca o lebădă, „Vrăjitorul” a părăsit adăpostul din golf, pentru a intra în apele din larg. Morgan a dublat posturile cum o făcuse Andre şi pe timpul nopţii le-a vizitat el însuşi.

A venit dimineaţa şi soarele s-a ridicat strălucitor la orizont. La bordul „Vrăjitorului” nu s-a petrecut nimic deosebit.

De îndată, nepăsarea firească a aventurierilor a înlocuit îngrijorarea temătoare din zilele precedente.

„Vrăjitorul” naviga spre Santo Domingo. A trecut o a doua noapte fără incidente. Sinistra fantomă ce plana deasupra navei părea să fi fost îndepărtată de prezenţa lui Morgan. Pentru a se desăvârşi norocul, s-a observat o corabie franceză care putea să fie încărcată cu o mulţime de bogăţii.

Corabia a fost capturată după o scurtă rezistenţă şi considerabila ei încărcătură transportată în cala „Vrăjitorului”. La bord, bucuria era zgomotoasă. Uralele şi vivaturile se succedau unele după altele. Înainte de a pleca, piraţii au salutat ironic cu mai multe salve de tun pe francezii adunaţi pe ţărm şi obligaţi să asiste neputincioşi şi spumegând de furie la triumful flibustierilor.

Apoi, desfăşurându-şi pânzele în vânt, „Vrăjitorul” a ieşit din

golf, abandonând corabia prădată.

Pe timpul scurtei lupte, Morgan şi-a observat echipajul de aproape, îndreptându-şi îndeosebi atenţia supra metişilor.

Aceşti oameni erau o dovadă vie a calităţii marţiale a rasei lor. Păstrau un calm perfect în mijlocul fumului de muschete şi a salvelor de tun. Unul îndeosebi i-a atras atenţia căpitanului. Acesta era Zambo, care se urca pe parâme uşor ca o veveriţă.

Tânărul comandant ceda unui presentiment instinctiv aruncându-şi dintr-odată ochii asupra acestui om destul de sprinten şi de îndemânatic la manevre, însă care nu vorbea niciodată? În ce-l privea pe Zambo, mereu tăcut şi închis, el nu părea defel dornic să se facă observat.

Lupta nu mai era acum decât o amintire. „Vrăjitorul” naviga pe o mare calmă, cu un vânt favorabil. Se apropia noaptea.

Morgan a rămas două zile şi două nopţi pe punte. Abia dacă-şi acorda o jumătate de oră de odihnă. Nu era de mirare, deoarece până şi natura lui de fier avea nevoie de un somn reparator.

Metişii erau ca de obicei închişi între punţi. Posturile au fost dublate şi bătrânul Andre a început să le supravegheze.

Era o noapte minunată, însă destul de întunecoasă. Luna se ascundea în spatele unei ceţi dese, care anunţa că vântul se va intensifica a doua zi.

Apusul era de o splendoare stranie. Marea fosforescentă arunca luciri fantastice şi siajul corăbiei era ca un fluviu în flăcări.

Noaptea a venit cu o căldură cu adevărat tropicală, în ciuda brizei uşoare, care de obicei răcoreşte un pic aerul fierbinte. Dar în interiorul corăbiei domnea o temperatură grea şi înăbuşitoare, şi Morgan, urmând obiceiul său în asemenea împrejurări, a avut grijă să lase hublourile cabinei sale deschise.

După vreo câteva minute, tânărul şef a căzut într-un somn adânc.

Dar ce era aceea? Pe rebordul strâmt ce se întindea de-a lungul flancurilor corăbiei, chiar deasupra liniei de plutire, trecea tăcută o umbră cenuşie. Noaptea îi dădea forme neprecise şi vedenia confuză a dispărut imediat.

Căpitanul Morgan dormea profund. Pieptul său lat se ridica şi lăsa uşor. La un moment dat el a surâs în vis, ceea ce l-a înseninat peste măsură.

Niciodată vreun pirat nu-l văzuse zâmbind pe mohorâtul căpitan.

Palida lucire nocturnă a cerului tropical pătrundea prin hublou şi lumina vag pe cel ce dormea.

Deodată a părut că se interpune o umbră. Ceva cenuşiu şi fără formă s-a ridicat în faţa micii ferestre rotunde. Acesta părea un cap omenesc şi i se puteau vedea ochii arzători fixaţi asupra căpitanului piraţilor.

Capul s-a mişcat şi a înaintat prin deschizătură. L-a urmat un corp. Suplu ca o panteră, acesta a alunecat prin hublou cu mişcări tăcute de fantomă. În sfârşit, apariţia sinistră a pătruns încet în cabină. Şi mută asemenea unui duh rău, a alunecat spre patul şefului.

O luptă groaznică

Morgan nu-şi dădea seama cât e lumea de ceea ce se petrecea în jurul său. Dacă ar fi fost treaz, ar fi recunoscut în acest straniu şi neliniştitor intrus pe metisul Zambo. Acest om, cu înfăţişare de speriat, care mersese pe strâmta bordură exterioară a corpului corăbiei, menţinându-şi printr-un miracol echilibrul, şi jucându-se de-a dreptul cu moartea, trebuise de bună seamă să se furişeze afară printr-o fereastră micuţă din încăperea metişilor. Acum el nefiind decât la vreo câţiva paşi de Morgan, s-a oprit, şi-a introdus mâna dreaptă, mică şi fină, în pliul bluzei sale largi şi a scos o butelcuţă din lemn. A stat o clipă fără a o deschide, nemişcat, privindu-l fix pe Morgan, cu un ochi ce părea în flăcări. Celălalt îi era sub un plasture negru, ce-i dădea nu ştiu ce înfăţişare fantastică acestei fizionomii bizare şi groaznică în acelaşi timp.

În acel moment, un nou surâs s-a jucat pe frumosul chip al căpitanului Morgan, aparent fericit în visul său.

În cabină s-a auzit un geamăt înăbuşit, însă acesta nu-l scosese Morgan. Tânărul şef dormea întruna liniştit. Suspinul dureros scăpase de pe buzele sinistrului matelot.

— Am înnebunit? a murmurat el. Am uitat ceea ce am jurat? O singură mişcare şi se va face! O simplă atingere, o mică înţepătură şi nu va mai respira! Şi totuşi, nu pot. Îmi este cu neputinţă!

Zambo s-a gârbovit pur şi simplu.

— Într-adevăr, e o nebunie! a continuat el. Nu sunt capabil s-o fac să tacă pe această voce ce s-a ridicat împotriva mea? Am început să mă ridic împotriva mea însumi… Haide! O voi face, este datoria mea… jurământul meu…

Se părea că acest enigmatic matelot deschidea mica butelcuţă. Dar a reluat:

— Nu, nu pot! sunt fără vlagă. Neputincioasă pentru că eu o vreau, pentru că el a surâs. Pentru că această voce din inima mea mă face incapabilă să acţionez… Vai! Ce zăpăceală blestemată!… Datoria mă obligă să merg până la capăt… Şi eu nu pot să îndeplinesc decât ceea ce vreau să fac… Nimic nu se opune, însă sunt sclava inimii mele. Vai! Cât mă arde ceva aici în mine! Ca şi cum ar fi focul infernului. Simt în sfârşit ceea ce înseamnă asta, este vocea inimii mele!

Atunci vizitatorul nopţii s-a aplecat peste cel ce dormea, nu mai mult decât o clipă. Apoi deodată s-a dat înapoi, s-a furişat până la hubloul deschis şi a ieşit pe aceeaşi cale pe care intrase, fără a lăsa urma trecerii sale…

Soarele s-a ridicat din nou, strălucind, dar acoperit de un halo de vapori roşiatici, care prevestea un vânt puternic şi răcoros. Căpitanul Morgan a apărut pe punte dispus şi viguros ca întotdeauna. Bătrânul Andrei a alergat la el.

— Totul merge bine la bord, căpitane, l-a anunţat el. În această noapte, ca şi în celelalte, nu s-a produs nimic deosebit.

Caporalul de marină al metişilor s-a apropiat şi el atunci.

— Ce vrei? a întrebat Andre. Ai de făcut vreo comunicare?

— Da, a răspuns metisul cu vocea emoţionată. Am de anunţat câteva lucruri ciudate. M-am trezit pe timpul nopţii şi am văzut pe unul din oamenii mei intrând cu o surprinzătoare îndemânare prin micul hublou de ventilaţie şi s-a aruncat imediat în hamac.

— Moarte şi blestem! a exclamat Andre. Prin hublou? Cine este acel om?

— Acesta-i Zambo! a răspuns caporalul.

Morgan l-a ascultat în tăcere.

— Adu-l imediat pe Zambo aici, a ordonat el caporalului. Vreau să-i vorbesc. În plus, cercetează-l cu grijă!

Caporalul s-a îndepărtat în grabă.

În acest moment, „Vrăjitorul” trecea prin dreptul a numeroase insuliţe, ceea ce făcuse ca acest meleag să fie numit Arhipelagul celor o mie de insule.

Ţărmurile acestor insuliţe erau formate din stânci de corali şi acoperite de arbori, ieşind adesea subit din mare la câte o sută de metri de corabie. Acesta era unul din cele mai mari arhipelaguri, şi în interior insulele erau acoperite de păduri virgine ce creşteau din mlaştini.

Morgan le privea, când deodată i-a atras atenţia o gălăgie mare. Doi piraţi şi caporalul îl aduceau cu ei pe punte pe Zambo, care fusese găsit încă în încăperea de sub punte şi acum se zbătea disperat. Deodată, printr-o smucitură, s-a desprins dintre ei şi din două salturi a ajuns la bordul vasului, de unde printr-un alt salt s-a aruncat cu capul înainte în valuri.

Metisul înota ca un peşte, îndreptându-se spre insula cea mai apropiată.

— Băiatul are o conştiinţă încărcată! au strigat piraţii. Hei! Şalupa pe mare!

— Nu, nu, nu-i nevoie! a strigat bătrânul Andre, aplecându-se

cu tot bustul peste bastingaj. Priviţi-l totuşi pe cel ce vine de colo! Regele mării va avea o îmbucătură bună!

Zambo înota mereu viguros spre ţărm. Curentul părea să-i fie un pic defavorabil şi nu înainta decât destul de încet. Însă la o oarecare distanţă de el se apropia ceva asemănător cu un triunghi negru, care lăsa în urmă un siaj lung.

— Un rechin! Un rechin imens! au strigat piraţii.

Deodată, bătrânul Andre a scos un strigăt de disperare.

— Mateloţi, mateloţi! a strigat el, şalupa pe mare. Coborâţi-o repede! Şi tăiaţi parâmele! Căpitanul a sărit peste bord!

Într-adevăr, Morgan văzând rechinul, şi-a aruncat cu rapiditatea fulgerului îmbrăcămintea şi şi-a dat drumul în valuri pe la pupa corăbiei.

Dacă Zambo era un înotător extraordinar, căpitanul îl egala ca un delfin. El străbătea valurile cu o iuţeală aproape de neimaginat.

Atenţia lui Zambo a fost atrasă de către strigătele venite de pe corabie. El şi-a întors capul şi a observat înotătoarea triunghiulară dorsală a rechinului ce înainta cu mişcarea fulgerului.

Morgan s-a grăbit, crezând că-l va auzi pe metis cerând ajutor prin strigăte de groază. Dar nu s-a produs nimic asemănător. Zambo înota mereu, deşi era resemnat cu oribila lui soartă.

Cu toate acestea, piraţii, au pus la iuţeală o barcă pe mare. Ei se grăbeau să-i dea ajutor iubitului lor căpitan. Bătrânul Andre a preluat cârma.

— Vâsliţi! Vâsliţi! a strigat el camarazilor săi. Monstrul îl va mânca pe metis şi asta îi va fi de-ajuns. Din fericire, nu văd alţi rechini prin jur. Vâsliţi, vâsliţi!

În acest timp, colosalul rechin se apropiase de victima sa şi se întorsese pe spate, urmând obiceiul acestor animale când vor să apuce o pradă.

Zambo fugea aruncându-şi braţele cât mai departe, în momentul când deodată rechinul şi-a deschis înfricoşătoarea lui gură.

Monstrul şi-a închis botul cu o plesnitură sinistră, dar dinţii n-au prins decât bluza largă a marinarului, din care a smuls o fâşie mare. Rechinul s-a scufundat pentru a-şi reînnoi atacul.

Zambo părea pierdut. De această dată avea să fie înghiţit de către îngrozitoarea gură. Oamenii din barcă au observat atunci cu groază că Morgan înota chiar lângă botul monstrului. În acest moment însă, căpitanul s-a aruncat în adânc. Piraţii au rămas ca

înnebuniţi. Şalupa zbura pur şi simplu pe luciul mării.

Deodată rechinul a făcut un salt enorm. Masa corpului i-a apărut aproape în întregime la suprafaţă. A recăzut apoi cu mişcări convulsive şi apa, pe care agitaţia lui o făcea să clocotească, a început să se înroşească în preajma sa. Ce se întâmplase?

Morgan reuşise să sfârşească cu bine o încercare de temeritate nebunească. Plonjând chiar înaintea rechinului şi ridicând mâna dreaptă cu un cuţit lung, el deschise burta animalului, care trecuse pe deasupra lui la fel de iute ca o săgeată.

Era un spectacol crud acela de a vedea pe gigantul rănit de moarte zvârcolindu-se pe loc şi se încovoindu-se de durere, în timp ce intestinele îi ieşeau din corpul despicat.

A apărut la vedere burta albă a monstrului. Gigantul mării, agitat de spasmele morţii dădea în jur lovituri înfricoşătoare de coadă. Una din ele l-a atins pe Zambo şi l-a zăpăcit. Acesta s-a scufundat ca o piatră, dar Morgan l-a observat şi l-a prins. În acest timp piraţii s-au apropiat, vâslind în aşa fel încât lopeţile ameninţau să se rupă.

— Căpitane, iată-ne aici! a strigat Andre, aruncând o parâmă spre Morgan, ne-ai produs o spaimă straşnică.

S-au întins mâini viguroase şi Morgan a fost ridicat în ambarcaţie împreună cu omul cu bluza sfâşiată, pe care-l ţinea leşinat în braţe.

— Căpitane, a exclamat Andre, ce înseamnă asta? Nu-i sunt închise la culoare decât figura şi braţele!

— O ştiu, a replicat Morgan. Am văzut din momentul când rechinul i-a sfâşiat bluza. Acesta nu-i un bărbat, Andre, este o femeie! Ea s-a introdus pe corabie sub o deghizare! Plasturele şi bandajele ascund faţa unei tinere fete!

Piraţii îl priveau năuci pe şeful lor. Toate acestea li se păreau de necrezut. S-au întors tăcuţi pe corabia pusă în pană, în timp ce în urma lor valurile aruncau rechinul mort pe coasta nisipoasă a insulei de corali.

Îndrăzneţul şef de piraţi a fost primit la bordul „Vrăjitorului” cu strigăte de bucurie asurzitoare. Caporalul metişilor s-a apropiat de Morgan cu un aer serios, ţinând în mână o mică butelcuţă din lemn.

— Căpitane, a spus bătrânul cu tristeţe. Pot acum să-ţi spun cum au fost ucişi oamenii tăi. Noi am găsit această butelcuţă în bagajele lui Zambo. Înăuntru sunt nişte spini mici din lemn, unşi

cu o substanţă care omoară instantaneu. Aceasta este curara, îngrozitoarea otravă a săgeţilor folosite de caraibi. Cu siguranţă că Zambo a părăsit postul echipajului în aceste ultime nopţi, trecând prin hublou, şi a înţepat cu uşurinţă, cu aceşti mici spini ascuţiţi, pe oamenii ce nu se temeau de apropierea sa. De aceea se putea citi pe chipul lor expresia groazei unei morţi subite. Căpitane, Zambo este acela care a comis aceste acte criminale.

Piraţii l-au întrerupt prin strigăte de furie.

— Da, într-adevăr, aşa este! au urlat sălbaticii camarazi. Asta nu putea să se petreacă în altfel. Căpitane, dă-ni-l pe asasin!

O sută de mâini s-au întins spre cea pe care Morgan o ţinea în braţe. Dar tânărul căpitan a ridicat mâna dreaptă cu o atitudine de comandă.

— Înapoi! a strigat el cu voce tunătoare. Eu singur am dreptul să pedepsesc şi nu voi! Nici un bărbat nu va atinge pe această femeie! Cine-i acela care va îndrăzni să se opună ordinului meu?

Oamenii s-au dat îndărăt uimiţi, ascultând cuvintele şefului lor. Însă erau furioşi şi s-au potolit cu greu.

— Vino cu mine, Andre, a zis Morgan adresându-se fidelului său. Vreau s-o supun unui interogatoriu. Ea va trebui să-mi răspundă şi să mărturisească.

Morgan a dus pe tânăra fată leşinată în cabina sa, unde a depus-o pe o mică canapea. Apoi a stors sucul din câteva portocale într-o apă dulce şi călduţă.

— Ia acest buret, i-a spus lui Andre. Spală-i faţa şi să-i desfaci bandajele. Toate acestea n-au fost de alt folos, decât s-o facă de nerecunoscut.

Andre a executat. El a desfăcut bandajele şi plasturii, când aceştia s-au umezit şi au căzut în apa saturată cu suc de portocală. Culoarea brună s-a şters. În locul ei a apărut o piele albă şi satinată. Morgan s-a aplecat spre tânăra fată mereu nemişcată. El a observat o faţă de o frumuseţe minunată, însă de o paloare mortală. În leşinul său, buzele îi păstrau o cută de o durere de nevindecat şi de asemenea, o mândrie de neîmblânzit.

— Presentimentul meu! a murmurat el. M-am gândit la ea când am observat-o ca marinar prima oară. Un sentiment neclar îmi spunea că la bord putea să se afle femeia ce urmărea un scop de răzbunare. Andre, aceasta-i seniorita Ines de Almagro. Am observat-o atent ieri. După aceasta, bănuiala mea s-a schimbat în certitudine. Ea a jurat să se răzbune pe mine, ce spun eu? Pe noi toţi, pentru că fratele său fusese ucis în luptă. Şi ea este răzbunătoarea!

Bătrânul Andre a dat drumul unei înjurături. El a pus mâna pe un pistolul ce-i atârna de centură.

— Ce vrei să faci? a strigat Morgan, înlăturând braţul credinciosului său.

— Vreau să-i sparg capul, a spus marinarul mânios, scrâşnind din dinţi. Mizerabila nu merită să fie cruţată.

— N-ai să faci asta! a replicat Morgan. Sunt singurul judecător aici. Eu deţin comanda. Nu uita că aceasta care-i culcată aici este o femeie.

— Trebuie totuşi ca ea să moară! a strigat Andre ieşit din minţi. O asemenea femeie nu merită consideraţie. Vezi, căpitane, ea şi-a revenit. A ascultat tot ce-am vorbit. Trebuie să o agăţăm în vârful catargului mare. În faţa justiţiei nu merită decât moartea însoţită de mii de torturi!

— Andre, eşti cel mai credincios camarad şi om al meu şi sper că nu vrei să mă scoţi din sărite. Încă nu ştiu cum o voi pedepsi, dar este foarte sigur că nu voi îndrepta vreodată mâna împotriva vreunei femei. Nu uita că această nefericită a fost adusă la disperare de către moartea fratelui său. Cred că se va linişti şi se va întoarce în Spania cu banii pe care eu i-am lăsat.

Andre a părut un pic cam încurcat.

— Nu, căpitane, a replicat el şovăind puţin. Nu, căpitane îţi spun ceea ce am aflat nu de mult timp. Spaniola n-a păstrat banii pe care i-ai lăsat. Ea ni i-a aruncat pe punte. Erai tocmai coborât în cabină pe lângă Jean care murea. Banii şi i-au împărţit mateloţii.

Fruntea lui Morgan s-a încreţit cu riduri adânci.

— Aşadar, asta este! a zis el. Ea nu a luat nimic! S-a îndepărtat de mine mândră şi severă. N-a vrut să-şi însuşească decât răzbunarea! Ei bine! Andre, Ines de Almagro este prizoniera mea, dar o repet, nu va fi atinsă! Nu voi suporta niciodată ca un bărbat să se atingă de o femeie. Aceasta-i o laşitate!

Andre a aruncat o privire plină de ciudă asupra lui Ines, care cu siguranţă nu pierdea un cuvânt din discuţie, cu toate că ochii îi rămâneau mereu închişi.

— Ei bine, căpitane, a zis el, eşti şeful nostru şi te vom asculta, aşa cum vrei! Dar are să-ţi pară rău. Această femeie a jurat să se răzbune pe tine şi te va ucide cu prima ocazie.

Morgan a avut un surâs de dispreţ.

— Nu te îngriji de mine, Andre. Ea este prizoniera mea, ţi-am spus, şi oribila armă pe care a folosit-o atât de crud, nu se mai

găseşte în posesia sa. Nu mi-e teamă de o femeie.

Ines s-a ridicat încet. Căpitanul i-a văzut ochii aprinşi pe chipul palidă, ale cărei trăsături aveau o imobilitate de marmură.

— Căpitane, a zis ea, de ce nu m-ai lăsat pe seama rechinului. De ce l-ai împiedicat pe acest om să-mi tragă un glonţ în cap? Sunt descoperită şi convinsă de crima mea. Nu neg că am ucis pe cei cinci piraţi. M-am răzbunat. Ucide-mă, sunt gata!

Morgan a privit-o liniştit.

— Şi pentru ce nu m-ai atacat pe mine, seniorita? a întrebat el în timp ce-i privea ochii aprinşi îndreptaţi asupra sa.

Pe buzele tinerei femei părea să fluture un răspuns brusc, dar acestea au rămas uşor întredeschise. Ines s-a răzgândit şi şi-a strâns micii dinţi de perle. Ea a tăcut. Totuşi, era o tăcere ce spunea multe. Căci obrajii săi palizi s-au colorat la un moment dat cu o roşeaţă vie.

Morgan nu şi-a întors de la ea privirea sa arzătoare. Acest bărbat îi citea oare pe faţă? Îi ghicea secretul inimii ei virgine?

— Eşti prizoniera mea, Ines de Almagro, a spus el după o scurtă pauză. Îţi repet totuşi ceea ce ai şi auzit. Nu voi pune mâna niciodată pe o femeie. Asta este o laşitate, nedemnă de un bărbat. Îţi voi lua libertatea, restul se va vedea.

Andre se frământa de necaz. Ar fi vrut să se arunce asupra lui Ines şi ar fi avut plăcerea s-o ucidă în torturi.

Morgan s-a asigurat că Ines nu mai poseda şi alte arme şi a condus-o într-un mic cotlon fără ferestre, alături de cabina sa. Aici a împins-o încet şi a închis uşa după ea. Apoi l-a urmat pe Andre pe punte, unde se adunaseră piraţii. Ochii tânărului şef aruncau fulgere trecând printre rândurile înghesuite ale oamenilor. Voia să le închidă gurile celor care cereau moartea vinovatei, spre care erau gata să se repeadă.

Andre s-a amestecat şi el printre ceilalţi piraţi, incapabil să înţeleagă nobleţea lui Morgan.

— Camarazi, a spus el, eu am cerut moartea ucigaşei fraţilor noştri. Dar căpitanul are voinţa sa şi blândeţea pentru femei. Spaniola este foarte frumoasă, cu toate că şi-a tăiat minunatul său păr. Nu pot nega că-i seducătoare şi este evident de ce Morgan o cruţă. El este tânăr, şi cine ar putea să-i calce voinţa?

— Totuşi, nu va iubi o fiinţă care ne ucis camarazii şi care voia să-l ucidă şi pe el însuşi! au mormăit nişte oameni cu vocea mohorâtă.

Andre a ridicat din umeri, în timp ce ceilalţi şuşoteau între ei cu un aer nemulţumit. În acest moment, veghea de pe catargul

mare a aruncat o chemare ce i-a electrizat pe toţi.

— Hei, camarazi! s-a auzit un strigăt de sus. O velă la orizont!

— … O a doua velă! Două corăbii! Căpitane, acolo se află o pradă!

Ispăşire şi mărturisire

Odată în plus „Vrăjitorul” a făcut onoare numelui său. El a pornit mai repede decât un vrăjitor adevărat la adunarea celor din breasla sa şi a ajuns din urmă corăbiile semnalate. Acestea erau două vase engleze bine înarmate. Morgan a ridicat pavilionul negru şi a comandat fără întârziere atacul, ciuruind cu mitralii pe cea mai apropiată din cele două. Aceasta era cea mai mică. A tras câteva salve şi ea şi-a coborât pavilionul. Cealaltă corabie, mai mare, cu un echipaj mult mai numeros, nepărând nici ea dispusă să opună multă rezistenţă.

Cu toate acestea, nu şi-a coborât pavilionul, deşi Morgan a invitat-o de mai multe ori să o facă.

Cât ai clipă din ochi, „Vrăjitorul” a aruncat căngile pe vasul cel mare. Morgan apreciase dintr-o privire valoarea puterii de rezistenţă a adversarilor săi. Nu dăduse încă ordin de invadare a corăbiei abordate, dar în schimb englezii trecuseră la contraofensivă. Aceştia văzuseră că o parte din piraţi erau reţinuţi pe cealaltă corabie, deja capturată, şi asta le-a dat curaj. Ei au sărit rapid şi în mare număr pe puntea corsarului. După câtva timp, şansele păreau să se întoarcă împotriva piraţilor.

Englezii se luptau ca nişte posedaţi şi credeau cu siguranţă că vor ieşi învingători cu un adversar ca Morgan.

Însă acest şef temerar, dar şi îndemânatic, n-a pierdut nici o clipă din prezenţa sa de spirit. Înarmat cu sabie şi pistoale, el a sărit de pe pasarela de comandă în mijlocul oamenilor săi. Vocea lui tunătoare a răsunat dintr-odată în masa compactă formată de către asaltatori. Întâlnirea a fost îngrozitoare.

Focurile de pistoale erau rare. Se lupta corp la corp şi om cu om, cu armele albe. Văzduhul răsuna de strigăte, înjurături şi blesteme. Nimeni nu ceda. Fiecare era încleştat cu un adversar demn de el.

Morgan îl căuta pe căpitanul englez, un adevărat gigant, care îşi îndârjea oamenii prin exemplul, gesturile şi vocea lui.

— Ah! Tu mi se pare că eşti şeful acestei cete de bandiţi de mare, a strigat uriaşul englez, atunci când a observat la trei paşi de el profilul elegant al lui Morgan. Apropie-te, câine de pirat, ca să te trimit în infern!

Morgan a găsit de cuviinţă să nu răspundă. El l-a atacat cu sabia şi între cei doi oameni s-a angajat un duel neîndurător.

Armele se ciocneau între ele, tăiau aerul ca nişte fulgere, scoţând scântei. În jurul lor ceilalţi luptătorii spumegau de furie.

Morgan şi-a dat seama îndată că era superior căpitanului englez. El îl înghesuia din ce în ce mai de aproape, fiind atent la cea mai mică ocazie ca să-l prindă descoperit pe adversarul său. Deodată căpitanul englez a scos un pistol şi înainte ca Morgan să-şi dea seama de pericol, l-a ochit în piept pe viteazul lui adversar. Împuşcătura a pornit şi glonţul a lovit… dar n-a fost Morgan cel care a căzut. Un băiat îmbrăcat cu o bluză sfâşiată de matelot se aruncase cu iuţeala fulgerului în faţa căpitanului de piraţi şi-l acoperise cu corpul său!

Morgan n-a a avut vreme să se oprească pentru a se ocupa de cel care îi salvase viaţa. El a mânuit sabia cu o furie şi o precizie înspăimântătoare. Apoi după două mişcări rapide, s-a repezit înainte şi lama i-a pătruns în pieptul gigantului englez, care s-a prăbuşit greoi vomitând sânge negru.

Căderea acestuia a hotărât soarta luptei. Englezii şi-au pierdut curajul şi aruncându-şi armele, au cerut îndurare.

Dar Morgan s-a aplecat spre celălalt corp întins pe jos, al bravului ce se aruncase în faţa glonţului căpitanului englez.

— Ines de Almagro! a strigat el, ridicând-o pe tânăra fată rănită, pe care durerea o făcea să geamă. Tu eşti!… Cum ai ajuns în mijlocul acestei încăierări?

— Am ieşit pe uşă, a spus ea cu voce slabă. Când a început zgomotul, mi-am adunat toate puterile şi am scos-o din balama. M-am urcat şi am văzut că uriaşul avea să te doboare… restul îl ştii.

Andre a venit în fuga mare.

— Ce spui acum? a întrebat Morgan, care o ţinea pe rănită în braţe. Ai vrut s-o ucizi şi ea este aceea care a primit glonţul ce-mi era destinat mie. Eu cobor să preiau comanda şi aminteşte-ţi de instrucţiunile mele. Lupta s-a terminat şi cele două corăbii ne aparţin.

Câteva minute după aceea, Morgan intra în cabină cu încărcătura sa. A întins-o pe Ines pe mica canapea, unde o pusese deja, mai devreme, leşinată. S-a aplecat spre ea, după ce i-a căutat nişte medicamente şi bandaje, şi a vrut să-i cerceteze rana.

Ea şi-a pus pudic micile mâini pe piept şi a aruncat spre Morgan o privire ciudată, care i-a atras atenţia.

— Lasă-mă, căpitane, a poruncit ea cu greu. Nu există nici un remediu pentru mine. Glonţul a pătruns aproape de inimă. Îl simt

şi moartea este aproape. Dar e mai bine că s-a întâmplat aşa. Nimic mai rău ca asta nu putea să mi se întâmple!

Morgan nu voia să fie refuzat. El a insistat ca ea să-l lase s-o îngrijească.

Vocea acestui bărbat orgolios, care de obicei nu dădea decât ordine, devenise liniştită şi mângâietoare, şi Ines s-a supus. Ea i-a dat voie să-i bandajeze rana.

Pe chipul şefului a trecut o tresărire fugară, atunci când ochii lui exersaţi i-au examinat rana. Ines avea dreptate, nici o mână omenească nu putea să vină aici cu vreun ajutor.

Ines şi-a întors privirea spre el frumoşii săi ochi întunecaţi.

— Căpitane Morgan, a zis ea, m-ai întrebat azi-dimineaţă de ce în ultimele două nopţi n-am atentat la existenţa ta. Ei bine! În faţa morţii am să-ţi dau răspunsul.

Ea s-a oprit, în timp ce el asculta nu fără surprindere.

— Căpitane, a continuat Ines cu greutate, ţi-am ucis oameni. Acesta este un sacrificiu de răzbunare pe care i l-am făcut fratelui meu mort! În această noapte eu am intrat în cabina ta în timp ce dormeai adânc. Am ajuns lângă patul tău. Un gest cu mâna mea ar fi fost de-ajuns ca să-ţi aducă moartea şi n-ai fi observat nimic!...

— Este cu putinţă! a strigat el gâfâind. Ines, tu ai fost lângă mine? Şi nu ţi-ai îndeplinit opera de răzbunare?

O suferinţă pătrunzătoare a contractat o clipă frumosul chip al tinerei spaniole.

— N-am putut! a murmurat ea. Mă aruncasem într-o luptă aspră. Mi-a apărut umbra fratelui meu. Ea mă îndemna să mă răzbun... Dar n-am putut!... Şi am plecat precum am venit, fără să fac să treci în somnul morţii. N-am putut să-mi silesc mâna. Şi când m-ai salvat din gura rechinului, am înţeles de ce te-am cruţat! Acolo sus, pe puntea vasului, mi-am ispăşit greşeala. Pieptul meu este lovit de o rană mortală, care îţi era destinată ţie. Şi acum nu mai cer nimic decât nişte funeralii onorabile.

Un sentiment straniu i-a mişcat inima lui Morgan. Trăsăturile lui de obicei indiferente, exprimau o emoţie violentă.

— Nu, n-ai să mori! a zis el. Pe bordul „Vrăjitorului” se află un om care a vindecat deja un mare număr de răniţi. El te va vindeca. Va face tot ce-i stă în putere.

Pe frumosul chip al tinerei fete a alunecat un zâmbet fugar.

— Este în zadar, a răspuns ea, trebuie să mor, o ştiu. Nici un doctor din lume nu poate să mă salveze şi e mai bine să fie aşa şi să părăsesc pământul. Viaţa îmi va fi o tortură!

Morgan s-a aplecat din nou asupra muribundei. Ochii îi erau ţintuiţi în cei ai tinerei fete.

— Ines, a întrebat el cu o voce care tremura uşor, aş vrea să ştiu un lucru. De ce m-ai cruţat când eram în puterea ta Spune-mi!… În viaţa mea nu m-am adresat nimănui cu vreo rugăminte. Dar acum, vezi, eu te rog! Răspunde-mi. N-ai putut să mă ucizi atunci când ai vrut-o… spune-mi de ce?

— De ce? a murmurată ea ca pierdută într-un vis. Da, în prezent pot să-ţi vorbesc. Cele câteva clipe care mi-au rămas ca să le trăiesc vreau să le folosesc pentru a-ţi face o mărturisire şi a-ţi spune tot adevărul. Eu am crezut că te urăsc, căpitane, că te urăsc îngrozitor. Dar în această noapte când am venit lângă culcuşul tău, atunci când am înţeles că viaţa ta era în mâinile mele, am trecut printr-un lucru nemaipomenit de ciudat şi am auzit o voce în inima mea, care îmi şoptea un secret. Căpitane Morgan, la ora aceea am simţit pentru prima oară că era o vocaţie ca eu însumi să fiu o femeie pentru un bărbat. Şi am simţit că te… iubesc!

Şeful piraţilor a dat înapoi, ca şi cum ar fi primit o lovitură. Expresia chipului i s-a schimbat. Privirea ochilor săi scânteietori i s-a tulburat.

Morgan era tânăr: energia de fier ce o moştenise de la tatăl său îl făcuse să conducă piraţi. Niciodată nu se gândise că în afară de afecţiunea ce o avea pentru camarazii lui şi ura ce i-o inspirau duşmanii, ar putea exista şi alte pasiuni.

Acum i se părea că i se luase de pe faţă un voal, care până atunci îi ascunsese un mister.

Morgan ar fi trebuit s-o urască pe această femeie ciudată. Cinci dintre cei mai credincioşi tovarăşi ai săi căzuseră loviţi de mâna ei. Ea a vrut să-i ucidă. Avea toate drepturile din lume s-o deteste şi nu avea nici o îndoială că acesta n-ar fi fost un sentiment dominant în el. Dar atunci când a privit-o, a simţit că toată ura i s-a risipit, învinsă de acest înalt sentiment necunoscut, pe el îl explica în acelaşi timp prin suferinţă şi fericire.

Ines citea în privirea acestui bărbat atât de curajos şi se întreba, în ciuda meseriei sale îngrozitoare, dacă era cu adevărat bun. În ciuda tinereţii sale şi a inocenţei, ea înţelegea ceea ce se petrecea în inima lui Morgan?… Pe buzele sale semeţe a înflorit un surâs uşor şi trist.

— Am să mor, a zis ea cu o voce slabă, ca un suflu, ce trecea peste buzele sale subţiri şi tremurătoare. Vreau să intru în ţara

necunoscută de unde nu se întoarce nimeni. Când fratele meu a fost ucis, eu te-am luat drept un demon şi am jurat să mă răzbun pe tine şi pe oamenii tăi. Însă acum îmi pare rău şi regret amar ceea ce am făcut... Căpitane Morgan, tu eşti un pirat, dar eşti generos, cu atât mai mult cu cât nu m-ai pedepsit. Toate gândurile mele rele mi-au dispărut din inimă şi moartea mea, o repet, va ispăşi ceea ce am comis. Nu te mai întreb decât un lucru înainte de a părăsi pământul. Ţi-am sacrificat cinci din camarazii tăi prin răzbunarea mea şi am ţinut ca viaţa ta să fie în mâinile mele. Îţi implor iertarea ta!

Şeful piraţilor a strâns din dinţi pentru a-şi reţine un strigăt ce exprima alt lucru decât compasiune.

— Da, te iert, a răspuns el. Te iert din toată inima! Cum te-ai gândit că noi eram nişte demoni? Vai! Dacă n-am fi atacat corabia fratelui tău, acesta ar fi trăit încă şi totul ar fi fost altfel. Dacă aş putea, aş vrea să schimb totul!

— Şi tu m-ai recunoscut? a întrebat Ines cu un glas de-abia auzit. Mi-am dat seama. Ochii tăi pătrunseseră chiar prin deghizarea mea.

— M-am îndoit cel puţin, a răspuns Morgan cu o voce surdă. Da, m-am îndoit de sexul tău, Ines. De aceea m-am aruncat în ajutorul tău atunci când te-a ameninţat rechinul. Un bărbat nu trebuia să lase o femeie slabă pe seama acelui monstru.

— Şi eu mi-am dat seama ce ai făcut pentru mine, au mai articulat buzele sale palide. Am reparat atât cât am putut. Acesta este glonţul care trebuia să-ţi pătrundă în inimă şi care mi-a oferit moartea. Adio, căpitane Morgan! Acesta-i sfârşitul meu!

Şeful piraţilor a făcut o mişcare, ca şi cum ar fi vrut să iasă ca să cheme pe medicul de bord. Însă cu un semn slab de mână, l-a reţinut lângă ea.

Moartea venea repede. Ochii luminoşi ai tinerei spaniole lua un straniu aspect voalat, ce anunţa momentul când ei aveau să se închidă pentru totdeauna.

Nu, el nu trebuia să-i tulbure aceste din urmă momente. Nu trebuia, prin dorinţa sa zadarnică de a o salva, s-o distragă de la gândurile ei supreme, de reculegerea de care avea nevoie.

Dar i-a mai citit în ochi o rugăminte mută, o cerere destul de presantă, care l-a grăbit să se aplece asupra ei.

— Mai ai încă vreo dorinţă. Ines de Almagro? a întrebat el cu voce tristă şi blândă.

— Da, cea din urmă, a răspuns ea cu o şoaptă ce a ajuns cu greu la urechile sale. O ultimă rugăminte. Căpitane Morgan...

când am pătruns în cabina ta, eu am ştiut… că te iubesc. Tu m-ai iertat… Nu mă mai urăşti!… Vrei să uşurezi moartea ucigaşilor oamenilor tăi?

— Vreau, a făcut el cu voce scurtă.

— Ei bine! a reluat ea. Dacă nu mă urăşti… eu citesc în ochii tăi… nu există nimeni străin în această cabină… nimeni nu ne vede… dă-mi ultima fericire… dă-mi o împărtăşanie înainte de a intra în noaptea morţii… Dă-mi un sărut… unul singur… dacă atâta milă îţi este cu putinţă!... Asta-i ultima mea rugăminte.

Chipul lui Morgan a devenit alb ca omătul. Niciodată buzele sale nu sărutaseră alte buze, decât cele ale tatălui său muribund.

Cu toate acestea, un sentiment confuz, dar de nerezistat, l-a silit să cedeze la această delicată rugăminte a unei muribunde. Aproape inconştient, el şi-a aplecat capul şi a sărutat buzele reci ale tinerei fete.

Ea a făcut o mişcare, ca şi cum ar fi vrut să îmbrăţişeze gâtul lui Morgan cu braţele sale delicate. Dar a fost zadarnic, ele i-au căzut inerte, dar totuşi, din ochii săi muribunzi radia o fericire fără margini.

— Îţi mulţumesc, a spus ea scurt şi contrastant. Adio! Poate în cursul vieţii tale aventuroase te vei gândi câteodată la mine, la cea care te-a iubit… Vai! Cât te-a iubit!

Acestea i-au fost ultimele cuvinte. Morgan a ţinut-o în braţe. El îi simţea corpul fragil, dar robust, luptând instinctiv împotriva morţii.

…………………………………………………………………………………

La extremitatea insulei Tortuga, vizuina piraţilor, se înălţau, într-un mic luminiş, nişte blocuri de stâncă calcaroasă. Pe acestea erau încrustate numele cu datele celor morţi. Era un mic cimitir cu cei cărora li s-au putut aduce cadavrele pe insulă. Aici era săpat de-acum un mormânt proaspăt. În el a fost coborât un coşciug. Alături de mormânt se ridica statura înaltă a căpitanului Morgan. El îşi ţinea în mână pălăria cu pene, într-o atitudine de durere şi respect.

Piraţii îl priveau cu surprindere pe şeful lor, ale cărui buze murmurau cuvinte de neînţeles. De ce era palid? Pentru ce privirea îi era atât de întunecată?

Oamenii nu mai aveau resentimente împotriva moartei.

Ei ştiau că răzbunătoarea îi salvase viaţa şefului lor idolatrizat. Ea îşi ispăşise prin moartea sa moartea piraţilor. Acum i se coborau rămăşiţele pământeşti în mormântul mut, sub arborii fremătători ai pădurii virgine.

Pământul aruncat de lopeţi cădea pe sicriu. Căpitanul Morgan a aruncat cu mâinile sale primii bulgări peste coşciug, apoi s-a întors cu o mişcare rapidă, şi brusc şi-a trecut mâna peste frunte, ca şi cum ar fi vrut să alunge o fantomă.

N-a aruncat decât o privire asupra fragmentului de stâncă ce purta numele frumoasei Ines Ea se odihnea în mijlocul piraţilor. Acolo avea să doarmă ultimul somn până la ceasul de apoi al învierii.

Mâna căpitanului a apucat mânerul săbiei. Chipul îi era ca de marmură atunci când oamenii s-au apropiat de el după ce au pus stânca pe mormânt.

— Îmbarcarea! a strigat căpitanul cu o voce căreia încerca în zadar să-i dea fermitatea obişnuită. Nu vom mai vorbi de morţi şi de veşnicie. În larg, pe întinsul mării! Să căutăm noi aventuri şi noi lupte! Înainte, camarazi, pe corabia neagră, care ne aşteaptă! Vom merge să cucerim bogăţii, să ne batem ca nişte lei… şi să ne urmăm cu înfocare răzbunarea!

Cuprins

INSULA PIRAȚILOR
T O R T U G A